

זכר מיאמינים

גליון שבועי מבית 'בני אמונים'

פרשת תזריע מצרע תשפ"ה שנה י | גליון מס' 579

ת.ד 102 בני ברק | פקס : 03-5055919
9139191@gmail.com

יהיה על ידי שישפיל את עצמו
מנאותו כתולעת וכאזוב.

דרש רבי שמשון דוד פנקס:

כידוע, מדת השפלות היא תנאי מכרח
בעבודת התפלה, כפי שנפסק בשו"ע
(או"ח צח א): "יתפלל דרך תחנונים
כרש המבקש בפתח". הסבה לכך
היא שכאשר אדם מתפלל מתוך
שפלות - קרובה תפלתו להתקבל.
כאשר עומד האדם בתפלה לפני
הבורא יתברך בגבהות לב, משיד
הוא בכך שצינו חסר כלום, ורק
על מותרות הוא מבקש, ומדוע
שירחמו עליו משמים? אך כאשר
הוא מכניע ומכופף את עצמו, מוכיח
הוא בהתנהגותו את הבריות שאין לו
כלום משלו, והוא זקוק לתמיכה על
כל צעד ושעל. אדם כזה, בקשותיו
מתקבלות לרצון לפני ה', כפי
שלהבדיל בשר ודם היה מרחם עליו
אלו היה רואהו בשפלותו.

כדי שנוכל להגיע לדרגת שפלות
שכזו, תקנו לנו חכמים פריעות
והשתחוויות בתפלה. השתחוויות
אלו נתקנו באפן אשר ככל שדרגת
האדם גבוהה יותר - כך יהיה עליו
להשפיל עצמו יותר, כפי שאמרו
חכמים (ברכות לד ב) שאדם רגיל
כורע בתפלת שמונה עשרה בברכת
אבות ובמודים תחלה וסוף, כהן גדול
כורע בסוף כל ברכה וברכה, והמלך
בתחלתה ובסופה של כל ברכה (וידא
רמב"ם הלכות תפלה ה י).

לאור זאת צריך כל אדם להתבונן
ולערך חשבון נפשו: ככל שהוא חש
גבוה יותר בדרגתו, כן יהיה עליו
להמעיט ולהשפיל עצמו טרם בואו
להתפלל, כדי שתפלתו תתקבל.

כמה חשוב אפוא שלא נפגע להרגל
בנושא חשוב זה ושללא נקים את
תקנת הפריעות וההשתחוויות
כ"מצות אנשים מלמדה". עלינו
לכרע מתוך הרגשה והכרה בסבת
התקנה, וכך נזכה להכניע עצמנו
פראוי, ותפלותינו תתקבלנה
ברחמים וברצון (תפארת שמשון).

קול אמונים

דבר מוסד ונשיא 'בני אמונים'

אם לא תענה, איך תענה?

בפרשתנו מפרשת התורה את דיני הצרעת,
הבאה כענש על הנכשל בחטא הלשון.
הזהר הקדוש (מצרע נג א) מגלה לנו שאין זה
ענשו היחיד של הנכשל בחטא הלשון. נוסף
על כך, דבוריו האסורים גם מטמאים את פיו
וחוסמים את תפלתו מלהתקבל.

ואולם "מות וחיים ביד הלשון". כשם שיש
לה לשון כח לסתם שערי תפלה, כך יש
בכחה לפתחם. הזהר הקדוש (וילך רפח
ב) מלמד אותנו על כחה האדיר של עגית
אמן פהלכה, ואלו דבריו: "כאשר ישאל
נזירים לענות אמן פראוי, הקול מכריז בכל
העולמות: 'פתחו שערים ויבא גוי צדיק
שמר אמונים' (ישעיה כו ב) - אל תקרי 'אמונים'
אלא 'אמונים'. כשם שישאל פתחו שערי
הברכות בעגית אמן, כך יפתחו בפניהם
שערי תפלה, ותתקבל תפלתם".

ואתה, קורא נכבד, האם תגש לתפלה מבלי
לפתח תחלה שערי תפלה? בידך המפתח,
האם תתיר עליו?

לא בכדי אנו אומרים מדי בקר, לפני ברכות
השחר, את הכתוב המזכיר לנו יסוד זה
(תהלים סט ד): "ענני באמת ישעך", כלומר,
"ענני באמת" - ענני בזכות עגית אמן
שפרושה כידוע אמת.

אל תחמיץ את ההזדמנות לפתח שערי
תפלה! הקדם מדי בקר לבית הכנסת ואמר
את ברכות השחר בחברותא! זהו מעשה
קל ופשוט, אך עצמתי מאין כמותו, והוא
מבטיח כי תפלתך תתקבל ברחמים וברצון.

בקריאת "ענני באמת ישעך!"
שבת שלום,

א' תשרי 5791 מ'אמונים

פניני אמונים

פניני תפלה בפרשה

צרעת הנפש מונעת את התפלה

"כל ימי אשר הנגע בו יטמא טמא
הוא בדרך ישב מוחזק למחנה מושבו"
(יג מו)

דרש המשפיע רבי משה וולפסון:

כתב החפץ חיים (שמירת הלשון) שער
הזכירה ז) שענש הצרעת על חטאי
הלשון נתן גם בימינו. אולם בשונה
מהזמן שבית המקדש היה קיים, שאז
נגע הצרעת נכר בגוף החוטא, בזמן
הזה הנגע נסתר והוא נדבק בנפשו.
לכך אף רומז הפסוק (משלי כא כג):
"שמר פיו ולשונו שמר מצרות
נפשו".

לאור דבריו, דרש המשפיע רבי משה
וולפסון, יש לומר בדרך רמז, כי
כשם שבזמן בית המקדש נאסר על
המצרע להכנס לירושלים (המקפת
חומה ממות יהושע בן נון, ראה רמב"ם
טמאת צרעת י ז), כך גם בזמן הזה,
מי שדבר לשון הרע ולקה בצרעת
הנפש, אין ראוייה תפלתו לעבר דרך
שער התפלה הקבוע בירושלים,
ולפיכך מעכבים אותו מן השמים
מלהתפלל תפלה הראויה להתקבל,
ואוטמים את לבו מלחוש בנגעם
ומתיקות התפלה.

ענין זה נרמז בכתוב (תהלים קמב ח):
"הוציאה ממסגר נפשי להודות את
שמוך", כלומר, רפא את נפשי מנגע
הצרעת, שהלוקה בה מכנה "סגירא"
בלשון התרגום, כדי שאוכל "להודות
את שמוך" בתפלה פהלכה (ואני תפלה
עמ' נח).

קנת מדת השפלות בתפלה

"ולקה למטהר שתי צפרים חיות
טהורות ועץ ארז ושני תולעת ואזב"
(ד ד)

רש"י מפרש שתולעת
השני והאזב הבאים
לטהרת המצרע, נועדו
לרמז כי התקון לחטאו

ברכות השחר פהלכה

בקול בבונה בחברותא

המחאה שהתחלפה ואמן שהחמצה

שחלה טעות בשליחה, וכי אין מדובר כלל בהמחאה שלו. הוא התקשר לבנק והתעניין לפשר הדבר, אף לא היתה בפייה תשובה, והם המליצו לו לגשת לסניף הבנק ולברר את הענין.

שעות ספורות לאחר מכן נפתרה התעלומה, כאשר מכשיר הטלפון בבית משפחת ליטון צלצל, ומעבר לקו הזדהה 'הודי תושב בורו פארק' אשר ספר כי אף לביתו הגיעה מעטפה דומה למעטפה שהגיעה לבית משפחת ליטון, אולם בתוך המכתב הנחה המחאה על שם משפחת ליטון. מסתבר כי הפקיד בבנק החליף בטעות בין ההמחאות; את ההמחאה של משפחת ליטון הניח במכתב שלהם, ואת ההמחאה שלהם הניח במכתב שנשלח למשפחת ליטון.

הרב ליטון הודה לדובר שמעבר לקו. הוא התעניין לשמו ולכתבתו וספס עמו כי לאחר שבת יגש עמו כדי להחליף את ההמחאות.

שעות ספורות לאחר מכן, סמוך לכניסת שבת, צף המעשה לפתע בלבו של הרב ליטון. הוא שחזר שוב במחו את שם משפחתו של האדם שקבל בטעות את המחאות... השם היה מפר לו, וארכו לו כמה דקות כדי להזכר מהיכן.

מסתבר כי היה זה, לא פחות ולא יותר, אותו אדם ששבוע קדם לכן הוא פגש בבית הכנסת והעיר לו על כך שענה אמן חטופה. שם המשפחה לא היה נפוץ במיוחד, ואף הכתבת שנמסרה לו היתה קרובה מאוד לבית הכנסת שבו התפלל. לא היה אפוא כל ספק כי מדובר באותו אדם.

הרב ליטון ראה בכך השגחה פרטית מפלאה, כביכול אותתו לו מן השמים כי נהג כהגון כאשר הסב את תשומת לבו של אותו אדם לכך שענה אמן חטופה, וכי עליו להמשיך להשתדל לחזק את הענין של עניית אמן פדיון.

מיד עם צאת השבת התקשר הרב ליטון לאותו אדם והתעניין האם אכן הוא האיש שלו העיר לפני שבוע על עניית אמן חטופה. האיש אשר את העבדה בהתפעלות, והשנים סכמו ביניהם להפגש כדי להחליף את ההמחאות.

הפעם הגיע הרב ליטון לביתו של האיש כשבדיו ספר 'משנה ברורה' חלק א', וכשנפגש עם האיש קרא מתוכו:

על דברי השלחן ערוך (קכד ח) בבאור אסור אמן חטופה - "שלא יחטף וימהר לענות אותו קדם שיסיים המברך", כותב ה'משנה ברורה' (ס"ק ל): "דעה לומר, שימתינו עד שיסיים הש"ץ כל התבה אחרונה לגמרי. ויש אנשים שמתחילים לענות בעוד שהש"ץ עומד עדין בחצי תבה אחרונה וזה אסור".

לשאת חן בעיני המתפללים, בכל זאת לא נרתע מלעסוק ומלחזק את סובביו בנושא הקרוב ללב - עניית אמן כהלכתה. כך, כאשר במהלך חזרת הש"ץ הבחין באחד המתפללים העונה אמן פעם אחר פעם לפני שסיים החזן את ברכתו, התקשה לשאת זאת. לאחר התפלה הוא נגש לאותו אדם והעיר לו כי הדבר אסור. "עניית אמן טרם סיים הש"ץ את הברכה במלואה, נחשבת כאמן חטופה שאסור לענותה", הסביר רבי הלל לאיש. אף הלה התקשה להודות בטעותו, "לשניה אחת לכאן או לשם אין כל משמעות..." הוא טען, וכשרבי הלל נסה להתוכח עמו, דרש ממנו הלה שיראה לו מקור לדבר.

בקשתו של המתפלל כלל לא היתה מסבכת בעבור רבי הלל... כמי שעוסק בנושא זה שנים, הלכות עניית אמן היו סדורות במחו, ובפרט הלכה פשוטה זו. הוא נגש מיד לארון הספרים ותר אחר כך א' של ספר ה'משנה ברורה' של מרן ה'חפץ חיים'. אלא שלמרבית הפלא לא מצא את הפרק המבקש.

נגש אפוא רבי הלל בשנית לאותו אדם והסביר לו כי אמנם לא מצא את הפרק המבקש, אך אם ירצה יוכל לעין בעצמו ב'משנה ברורה' בסימן קכד סעיף קטן ל' ובנקל ימצא את ההלכה. ליתר בטחון הוא התענין לשמו של האיש, ואמר לו כי ישתדל

הרה"ג רבי הלל דוד ליטון שליט"א, תלמיד חכם מפלג מפלסבוש שבניו יורק, אשר חבר ספרים נפלאים בכמה וכמה מקצועות התורה, נוהג מזה שנים לחזק בכל עת מצא את קיום מצות עניית אמן כהלכתה, בכל מקום שאליו הוא מגיע.

את המעשה המובא לפניכם הוא רשם

שעות ספורות לאחר מכן נפתרה התעלומה, כאשר מכשיר הטלפון בבית משפחת ליטון צלצל, ומעבר לקו הזדהה 'הודי תושב בורו פארק' אשר ספר כי אף לביתו הגיעה מעטפה דומה למעטפה שהגיעה לבית משפחת ליטון.

א. שמבטא את האל"ף שבראש התבה בשו"א [המכנה חט"ף בלשון הראשונים] ולא בקמ"ץ (שו"ע קכד ח).

ב. שחוטף וממהר לענות אמן, לפני שמסיים המברך את ברכתו (שם).

זהירות אמן חטופה

לשלח לו בהקדם צלום של העמוד שבו מופיעה ההלכה המדוברת.

הצורה שבה התקשה אותו אדם לקבל את הערתו, גרמה לכך שבלבו של הרב ליטון החלו להתעורר ספקות, שמה הוא לא היה צריך להעיר את הערתו, הלא בסוף הכל היה אורח במקום.

שבוע חלף מאז. בערב שבת קודש פרשת תרומה הופיעה מעטפה בתבת הדאר של משפחת ליטון. המעטפה הכילה בתוכה מכתב מקפל ובתוכו המחאה בנקאית. במכתב נאמר כי בשל בעיה שהיתה בהמחאה נאלץ הבנק להחזירה. מבט חטוף בהמחאה הספיק לרב ליטון כדי להוכיח

לזכרון בראש הספר 'חובת עניית אמן', אותו הוציא לאור. זהו מעשה המשלב בתוכו השגחה פרטית מפלאה וחזקו נפלא בנגוע למצות עניית אמן כהלכתה על כל פרטיה ודקדוקיה.

ספור המעשה החל בשבת קודש פרשת משפטים תשנ"ח. רבי הלל התפלל באותה שבת בבית כנסת מסים בשכונת בורו פארק, כמנהגו לסור לשם פעם בשנה לצורך מגבית צדקה לארגון חשוב שהוא נוטל חלק בנהולו.

על אף שרבי הלל היה אורח במקום, ובפרט שמטרת בואו חיבה אותו להשתדל

ההתגברות הראשונה

ה'בית יוסף' פותח את חבורו הגדול ה'שלחן ערוך' במלים: "יתגבר כארי לעמוד בבקר לעבודת בוראו, שיהא הוא מעורר השחר". הלכה זו היא יסוד קיום המצוות ועבודת ה' של היהודי, וכפי שכתב בעל הפלא יועץ ש"בזה תלוי כל היהדות" (חסד לאלפים א). שכן כאשר האדם פותח את יומו בהתגברות להשפמה בזריזות, אזי זכה להמשיך ולהתגבר על יצרו לאורך כל היום. אולם אם מיד עם שחר הוא נכנע ליצרו וממשיך לשכב, היאך יוכל לעמוד בפני פתויי היצר במשך היום, הלא כבר אמרו חכמים (אבות ד עברה גוררת עברה".

וכך כתב רבי מרדכי דוד ליון, בעל ה'דרכי דוד':

"והנסיון מורה לנו, כי מי שמשכים ומתפלל כהגון, גם למודו בתורה כל היום הוא כראוי, כי אחד מחזק את השני, ורוחו נכון בקרב לעסק ולהתעמק בתורה פיאות וכנכון. ואם חס וחלילה תפלתו בזלזול קצת בתחלת היום ואינה כהגון חלילה, נגרר היום ממילא אחר תחלתו ואינו מרצה מעצמו. ולכן צריך האדם להתחזק ולהתאמץ בשניהם יחד - בתפלה ובתורה" (דרכי דוד' פתובות קי ב).

ההשפמה הורגת את היצר הרע

רבי אברהם אזולאי, בעל ה'חסד לאברהם', כותב כי השפמה הבקר היא סגולה נפלאה "להרג את היצר ולהכניעו", והביא רמז נפלא לכך מדברי הגמרא (ברכות נח א): "הבא להרגך - השפם להרגך", הדרך להתגבר על היצר הרע "הבא להרגך" הוא באמצעות ההשפמה - "השפם להרגך" (הגהות מהר"א אזולאי על הלבוש א א).

אף בעל ההפלאה כותב שההתגברות לעמוד בבקר לעבודת ה' היא "שמירה לכל היום להיות לו לעזר להתגבר ולנצח את יצרו" (פתחא זעירא' בראש ספר 'המקנה' אות לח).

יום אחרון מלא במצוות

בספר "תגבר כארי" (שער א אות ג) משתף המחבר בתובנה מטלטלת על מעלת השפמת הבקר, אליה הגיע בעקבות מעשה שהיה: אחד ממכריו התמוטט לפתע ביום בהיר בשעה שמונה בבקר ונפטר בתוך שעות ספורות.

באותו יום קם אותו יהודי בזריזות כדרכו, קרא קריאת שמע בכונה, התעטף בטלית, הגיח תפליון, ענה אמן אחר ברכות השחר, התפלל עם הצבור פתיקין, ענה אמן אחר הקדישים ואחר חזרת הש"ץ, ואף זכה לעלות לתורה. לאחר מכן עוד הספיק להשתתף בשעור הקבוע לאחר התפלה ורומם את נפשו בעוד דף גמרא.

כך, אף שהשיב את נשמתו בשעת בקר מקדמת, עוד הספיק לקים ביומו האחרון מצוות רבות שליו אותו בעת שהשיב נשמתו לבוראו.

שערו בנפשכם, אלו היה אותו יהודי מאחר לקום באותו יום, מה גדול היה צערו על כך שהפסיד את המצוות הגדולות הללו ביום האחרון לחייו!

על החי לתן אל לבו, ומדי בקר לחשש שמא אלו שעותיו האחרונות, ואם לא ימהר להשפם קום יאבד את המצוות הרבות שיכול הוא לקים עם בקר ("תגבר כארי" שער א אות ג).

"יתגבר כארי
לעמוד בבקר
לעבודת בוראו,
שיהא הוא
מעורר השחר"

הבושה הגדולה "מלא פניהם קלון"

אין מצוה קלה יותר מעניית אמן, אף דוקא בשל כך התביעה על הזלזול בה חמורה שבעתים.

בספר 'רחמי האב' (א' טו) כתוב שבעוד על מצוות שקיומן כרוך בטרח או הוצאות כספיות, יתכנו מליצי ישר שילמדו זכות על האדם שלא קימן לעתיד לבוא, את הזלזול במצוות עניית אמן. יהיה קשה להצדיק: "מה יענה ליום פקדה כשישאלוהו: למה לא ענית אמן - מה עבודה היא?!" ומסים כי על גדל הבושה שתהיה לאותו אדם בעולם הבא, מרמז הכתוב ואומר (תהלים פג יז): "מלא פניהם קלון" - סופי תבות אמ"ן.

נקפיד על עניית אמן, נפתח את היום באמירת ברכות השחר בחברותא ונרבה לעצמנו הרים של זכיות!

ענית אמן עדיפה מהשתתפות בברית מילה

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (יב ג)

גאב"ד רמת אלהן רבי יצחק זילברשטיין נשאל מאת אדם הנוהג לומר בקביעות ברכות השחר עם חבריו בבית הכנסת, באופן שכל מתפלל אומר את הברכה בתורו והיתר עונים אחריו אמן. באחד הימים, אחר שברך בפני חבריו, נודע לו שמתקיימת ברית מילה בקומה העליונה, והסתפק - האם עדיף שימשיך ויענה אמן אחר המברכים, או שמוטב שיפרש וילך להשתתף במעמד הברית, שהוא כידוע מעמד גדול ואף אליהו מלאך הברית משתתף בו?

והשיב: יש להעדיף להשאר בחבורת עוני האמן אחר ברכות השחר מאשר להשתתף בברית, משום שהעונה אמן מקים מצוה בפעל, בעוד שהשתתפות בברית אינה מצוה. אף הגעת אליהו מלאך הברית אינה סבה לעזוב את חבורת עוני האמן וללכת לברית, לפי שבעניית אמן בורא האדם מלאכים חדשים, וכפי שמעיד הרמז הידוע: "אמן" בגימטריה "מלאך" (ווי העמודים וחשוקיהם קבץ מו עמ' צו).

'טמא טמא' – כנגד בטול מאה ברכות

"וראשו יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא" (יג מה)

דרש אחד מחכמי תימן הקדומים:

מפני מה נענש המצרע שעליו לקרא לאוני כל "טמא טמא"? אלא לפי שבטל אמירת מאה ברכות ביום, נגזר עליו לקרא תחת זאת בקול "טמא טמא" - בגימטריה מאה (שואל ומשיב ילקוט מדרשים).

שערי אמן נפתחים בטהרת המצרע

"זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל הכהן" (יד ב)

דרש רבי נח מינדס, מחתנו של הגר"א:

הזהר הקדוש (וילף רפה ב) דורש מן הכתוב (ישעיה כו ב): "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שמור אמונים", שבזכות עניית אמן בכונה נפתחים למעלה פתחי ברכה שמהם נשפך רב טוב על ישראל. לעומת זאת, את המצרע מכונה הזהר (יתרו פ א, וכע"ז) בתרגום אונקלוס (כאן) "סגירא". ויש לפרש כי עוון לשון הרע, שבגינו לוקה אדם בצרעת (ערכין טו ב), פוגם

בתקון הנעשה בעניית אמן וגורם לסגירת שערי השפע הנפתחים בזכות עניית אמן.

דבר זה אף נרמז בכך שראשי התבות של שלשת השתפים בעוון לשון הרע: "אומר", "נאמר" [מי שמספרים עליו לשון הרע] ו"מקבל" הם: אמן.

לפיכך טהרתו של המצרע נעשית באמצעות הבאת צפורים ואזוב, שראשי תבותיהם הם צ"א כגימטריה של אמן, כי בטהרתו נפתחים שערי אמן שנגעלו בפניו (פרפראות לחכמה, וראה 'מגן אברהם' [למגיד משריסק]).

אמן מסלקת נגעים

"זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל הכהן" (יד ב)

דורשי רשומות דרשו כי הקפדה על עניית אמן מצילה מנגעים וחלאים, מכך ש"שיר של פגעים" שבו נאמר: "לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך", הוא פרק צ"א מתהלים - בגימטריה 'אמן'.

אף מכך שפרשתנו, פרשת מצרע, מונה תשעים פסוקים, נתן להביא רמז לכך שהמקפיד על עניית תשעים אמונים ביום פתקנת הקדמונים, נצול מן הנגעים (ראה 'שערי צדק', נדפס בתוך ספר 'אסוד השמן', פרשת מצרע).

שערי מן עדן

ענית אמן במשנת בעל החולוא

חיל ורעדה

הפנסת לענות אמן, זה שמה רבה."

החנוך מקטנות ליראת ה'

את דברי המשנה (אבות ג ט) "כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו - חכמתו מתקיימת, וכל שחכמתו קודמת ליראת חטאו - אין חכמתו מתקיימת", מפרש הרבי מקומראנא כך:

כל מי שיראתו קודמת לחכמתו, דהינו שעוד בהיותו רך בשנים, טרם הגיעו לגיל למוד תורה וחכמה, הקדימו לחנכו ליראת ה', ולמדהו לברך ולענות אמן, אזי כשיגדל וילמד, "חכמתו מתקיימת" בידו. ואולם מי שחכמתו קודמת ליראתו, שהמתינו הוריו שיגדל ויחכים ואז ידע ליראת את ה', ולא חנכוהו הוריו משחר טל ילדותו להקפיד על אמירת ברכה ועניית אמן, אזי "אין חכמתו מתקיימת", כי קיום החכמה תלוי בכך שיקדים לה החנוך ליראת ה' (נוצר חסד' על אבות שם).

כתב הרבי מקומראנא בספרו 'שלחן הטהור' (רטו ז), כי הזהר הק' ובעקבותיו אף האר"י הק' הפליגו מאד בגדל ענישו של המבטל מצות עניית אמן, ולעומת זאת האריכו בגדל שכו של הנוהר בענייתה. והפעם בדבריהם "יאחזו פלצה ורתת. על פן יהיה אדם נוהר לענות אמן בכונה גדולה ובשוב הדעת... ויזהר לענות תשעים אמונים אחר הברכות והקדיש".

מנהג הבעל שם טוב

בענין חנוך הילדים לעניית אמן, כתב האדמו"ר רבי יצחק אייזיק מקומראנא בספרו 'שלחן הטהור' (צח ג) כך:

"מנהג כשר... שריש דוכנא [מלמד תינוקות] מביא תינוקות של בית רבן לבית הכנסת שיענו אמן ויהא שמה רבה וקדשה בקול נעים. וכן עשה מרן רבי ישראל בעל שם טוב בילדותו, שקבץ כל תינוקות של בית רבן לבית

ה'היכל הברכה' ב'באיר תרל"ד

האדמו"ר רבי יצחק אייזיק יהודה יחיאל ספרין נולד בשנת תקס"ו לאביו האדמו"ר רבי אלכסנדר סנדר מקומראנא. בילדותו הרבה ללמוד תורה מפי אביו הגדול.

לאחר שהתייתם מאביו בהיותו כבן שתים עשרה, גדל אצל דודו אחי אביו, האדמו"ר רבי צבי הירש מזידיטשוב, ולאחר שנשא לאשה את בת הצדיק רבי אברהם מרדכי מפניטשוב, עבר לגור בעירה פיניטשוב, שם כהן חמיו כרב.

הוא הרבה לנסע לצדיקי דורו וללמד מהם ארחות ישר וחסידות, ואולם את עקר תורתו קבל מפי חמיו ומפי דודו הרבי מזידיטשוב. אחר פטירת דודו בשנת תקצ"א, והוא בן עשרים וחמש בלבד, חזר לעירה קומראנא. שם החל לנהל אליו קהל חסידים רב, והוא התפרסם כצדיק פלאי ופועל ישועות.

חבר ספרים רבים שבהם שלב את תורת האר"י הק' ותורת הבעל שם טוב, בהם: 'היכל הברכה' - פרוש על חמשה חמשי תורה; 'אוצר חיים' על תרגום מצוות; 'זהר חי' - פרוש על ספר הזהר; 'מעשי אורג', 'עצי עדן' ו'פני זקן' על ששה סדרי משנה.

נפטר בתאריך 'באיר תרל"ד, ומנוחתו כבוד בבית העלמין בעירה קומראנא.

האהל במקום מנוחתו של בעל ה'היכל הברכה' מקומראנא